

PRADŽIA

Mano brangioji Klementina

ŠIS BUTAS YRA STEBUKLINGAS, kartą išsitarė teta Analėja, patogiai įsitaisiusi savo strazdo klajoklio kiaušinio mėlio spalvos krėslė. Aukštai sukeltais plaukais, persmeigtais sidabriniais plaukų smeigtuku, primenančiu durklą. Šelmiškomis ugnelėmis akyse tarsi nebyliai drąsindama mane pasitikslinti, ką turinti omenyje. Man buvo ką tik suėję aštuoneri ir maniausi žinanti viską pasaulyje.

Žinoma, kad šis butas yra stebuklingas. Mano teta gyveno šimtamečiame name Aukštutiniame Ist Saide, su akmeniniais liūtais ant aplūžusių ir kampuose atsiknojusių karnizų. Viskas jame buvo magiška – šviesa, užliejanti virtuvę rytais, auksinė tarsi kiaušinio trynys. Tai, kad butuke tilpo tiek knygų, kiek niekaip negalėjo sutilpti; jos krito iš lentynų ir būrėsi į kauges prie lango, tokias aukštas, kad beveik užstojo pro jį sklindančią šviesą. Ant svetainės plytinės sienos braižiau svečių kraštų žemėlapius. Vornios kambarys su idealiai aukštu langu matiniu stiklu, kuriame

lūžtanti šviesa vaivorykštėmis raibuliavo ant dangaus mėlio sienų ir vonios su įmantriomis kojelėmis, primenančiomis gyvūno letenas, buvo *tobula* vieta tapyti. Mano vandeniniai dažai čia atgydavo, nuo teptukų kapsėdavo spalvos, o vaizduotėje keliaudavau po vietas, kurių niekada nemačiau. Vakaraus pro miegamojo langus šviesdavo toks ryškus mėnulis, kad, atrodė, tereikia ištiesti ranką ir galėsiu jį paliesti.

Tas butas išties buvo stebuklingas. Niekas manęs būtų neįtikinęs kitaip. Tiesiog tada neabejojau, kad taip yra tetos dėka. Jos pašėlęs ir džiaugsmingas gyvenimo būdas, semiant viską pilnomis saujomis ir širdimi – ji turėjo magišką galią keisti visa, prie ko prisiliesdavo.

– Ne, ne, – numojo ji ranka su smilkstančia „Marlboro“ cigarete. Dūmai rangėsi per atdarą langą ir pro porelę balandžių, burkuojančių ant palangės, kilo į giedrą dangų. – Tai ne *metafora*, brangioji Klementina. Gal tau bus sunku patikėti mano žodžiais, bet, prisiekiu, tai tiesa.

Tada ji palinko artyn, žvilgančių rudų akių žiburėliai įžiebė šypseną, ir ji atskleidė man paslaptį.

Leidejū pietūs

TETA MĒGO KARTOTI, kad jeigu kur nors nepritampi, apsimetinēk, kad esi savo vietoje, kol pritapsi.

Ji taip pat visada ragināvo nepamiršti atnaujinti pasa, raudonosius vynus poruoti su mēsos patiekalais, o baltuosius – su visais kitais, rasti darbā, džiuginantī ne tik protā, bet ir širdī, ir visuomet īsimylēti, kai tik yra proga, nes meilē tēra laiko klausimas, ir nepalianti siekti mēnulio.

Visada, *visada* siek mēnulio.

Ir pati sēkmingai gyveno laikydamsi šīu principū: nesvarbu, kokiamē pasaulio kampelyje atsidurdavo, visuomet jautēsi esanti namuose. Ji ējo per gyvenimā valso žingsneliu, tarsi dalyvautū visuose vakarēliuose, net nesvarbu, ar buvo pakviesta, īsimylēdavo kiekvienā sutiktā vienišā širdī ir laimingai īslīpdavo īs visu savor nuotykiū. Ji traukē it magnetas: turistai jos klausdavo kelio šalyse, kuriose pati buvo atvykēlē, padavējai teiraudavosi jos nuomonēs apie vynus ir prabangius viskius, o pramogu pasaulio žvaigždēs domējosi jos gyvenimu.

Kartą, kai lankėmės Londono Taueryje, su teta neplanuotai atsidūrėme uždarame pobūvyje Šv. Petro Įkalinimo bažnyčios Karališkojoje koplyčioje ir sugebėjome ten *pasilikti* dėl laiku ir vietoje ištarto komplimento ir įspūdingo (bet netikro) vėrinio. Jame sutikome Velso, o gal Norvegijos ar dar kokio ten galo princą, trypiantį už didžėjaus pulto. Nelabai ką iš to vakaro pame nu, nes kiek apsiskaičiavau vertindama savo atsparumą be proto brangiam viskiui.

Su teta visi nuotykiškai buvo panašūs į šį. Ji tobulai mokėjo visur jaustis sava.

Nežinai, kurią šakutę imti per prašmatnią vakarienę? Nusiziūrėk nuo kaimyno. Pasimetei mieste, kuriame praleidai beveik visą gyvenimą? Apsimesk, kad esi turistė. Pirmą kartą gyvenime klausaisi operos? Linksėk ir pagirk *meistrišką* vibrato. „Michelin“ restorane mėgaujiesi raudonojo vyno taure, kainuojančia daugiau nei tavo buto mėnesio nuoma? Pakomentuok gėrimo sodrumą ir leisk suprasti, kad esi ragavusi ir geresnio.

Tiesą sakant, iš tikrųjų esu.

Du dolerius kainavęs vynas iš „Trader Joe’s“ buvo skanesnis už šį, tačiau viską atpirko užkandėlių lėkštelės. Datulės, susuktos į šoninę, keptas ožkų sūris, aplietas levandų medumi, ir rūkyto upėtakio gabalėliai tirpo burnoje. Ir visa tai – mažame žavingame švelnios gelsvos šviesos nuauksintame restoranėlyje atvirais langais, pro kuriuos veržėsi miesto garsai, virš galvų iš palubės sviro skindapai ir visžaliai paparčiai, besisukančių vėsintuvų vėjelis maloniai glostė pečius. Sienos apmuštos raudonmedžiu, minkštasuoliai – oda, ant kurios atsisėdus, jei tik nepasisaugočiau, ankstyvo birželio karštyje tuoj pat nusiluptų mano šlaunų oda. Tvyrojo kamerinė atmosfera, atstumas tarp staliukų – ne didesnis nei reikalinga užgožti prislopintus restorano svečių pokalbius, kurie maldė nesiliaujantį bruzdesį ir nuotrupas pokalbių, sklindančių iš virtuvės.

Jei restoranas būtų flirtuojantis gyvas sutvėrimas, aš likčiau apžavėta.

Su Fiona ir Driu sėdėjome prie mažo staliuko „Alyvmedžio šakelėje“, „Michelin“ žvaigždute apdovanotame restorane Soho kvartale, į kurį visą praeitą savaitę *maldavo* nueiti Driu. Šiaip jau nesu išsitęsusių pietų mėgėja, tačiau buvo vasaros penktadienis, o aš ir taip skolinga paslaugą Fiona, Driu žmonai, nes aną savaitę nėjau į spektaklį, kurį Driu labai norėjo pamatyti. Driu Tores – redaktorė, visuomet išalkusi naujų unikalių autorių, taigi tampanti mus su Fiona į keisčiausius koncertus, spektaklius ir vietas mano gyvenime. O tai daug pasako, nes aplankiau keturiasdešimt tris šalis su teta, pasižymėjusia *neeline* uosle keistenybėms.

Tačiau ši vieta buvo labai – *labai* – nepaprasta.

– Oficialiai pareiškiu, kad tai – prašmatniausias restoranas iš visų, kuriuose kada nors lankiausi, – tarė Fiona, į burną mesdama dar vieną šonine apsuktą datulę.

Tai kol kas buvo vienintelis patiekalas iš visų užsakytų, kurį ji galėjo valgyti: pusžalio „Wagyu“ griežinėliai – tikrai ne tas pasirinkimas aštuntą mėnesį skaičiuojančiai nėščiajai. Fiona buvo aukšta, trapi moteris purpurinės žiemės atspalviu dažytais plaukais ir blyškia oda. Skruostus nutūpusiomis tamsiomis strazdanomis ir visuomet ausyse įvertais kičiniaus auskarais, kuriuos savaitgaliais medžiodavo blusturgiuose. Šiandien buvo įsisegusi metalines gyvates, atviruose žabtuose laikančias po frazę FUCK OFF. Ji buvo geriausia kompanijos „Strausas ir Aderis“ dizainerė.

Greta jos sėdinti Driu taršė jau kažkelintą „Wagyu“ gabalėlį. Ką tik įšventinta „Strauso ir Aderio“ vyresnioji redaktorė ilgomis garbanomis ir rusva oda. Visada apsirengusi taip, tarsi ketintų vykti į kasinėjimus Egipte 1910 metais (šiandien – ne išimtis): rudomis laisvalaikio kelnėmis ir baltais susagstomais marškiniiais su petnešėlėmis.

Sėdėdama šalia jų su savo „Kiaušinė-INN“, mano tėvų mėgstamiausios užkandinės, marškinėliais, šviesiai mėlynais džinsais ir raudonomis balerinomis, kurias aviu jau nuo universiteto laikų (lipnia juosta suklijuotais padais, nes per daug gaila išmesti), jaučiausi apsirengusi kiek prasčiokiškai. Jau tris dienas neploviau galvos, o sausas šampūnas gelbėjo tik pusėtinai, bet šįryt labai vėlavau į darbą, tad per ilgai nesvarsčiau. „Strause ir Aderyje“ dirbu vyresniąja viešųjų ryšių specialiste, amžina planuotoja, kuri kažkodėl nė velnio negebėjo suplanuoti ir žmoniškai pasiruošti šiems pietums. Jei atvirai, buvo vasaros penktadienis ir biure nesitikėjau sutikti nė vienos gyvos dvasios.

– Čia *tikrai* labai prašmatnu, – pritariu. – Daug geriau, nei tuose poezijos skaitymuose Vilidže.

Fiona linktelėjo.

– Nors man visai patiko jų mintis kokteilius pavadinti mirusių poetų vardais.

Susiraukiau.

– Nuo Emilės Dickinson kitą dieną jaučiau *siaubingas* pagirias.

Driu net švytėjo iš pasididžiavimo savimi.

– Na, argi ne nuostabi vieta? Atsimeni tą straipsnį, kur siunčiau? Iš *Eater*? Jo autorius, Džeimsas Aštonas, čia vyriausiasis šefas. Straipsnis kelerių metų senumo, bet vis dar labai įdomiai skaitosi.

– Ir tu nori, kad jis pas mus leistų knygą? – paklausė Fiona. – Kokią? Kulinarinę?

Driu atrodė, lyg ją kas būtų įskaudinęs iki sielos gelmių.

– Kuo tu mane laikai, plebėju? Aišku, ne. Nuodėmė leisti kulinarinę knygą žmogui, kuris yra tikras žodžių magas.

Mudvi su Fiona reikšmingai susižvalgėme. Tą patį Driu kalbėjo ir apie spektaklį, kurio išvengiau vos per plauką, nes krausčiausi į savo tetos butą Aukštutiniame Ist Saide. Šeštadienį, man tūšiant į liftą muzikos grotuvą, Fiona prisipažino, kad niekada daugiau nekels kojos į vandenyną.

Nepaisant visko, Driu išties mokėjo taikliai nuspėti, ką žmogus *galėtų* parašyti, nesvarbu, ką buvo parašęs iki tol. Ji turėjo tobulą uoslę galimybėms. Nardė kaip žuvis vandenyje.

Šis gebėjimas pavertė ją savotišku inkubatoriumi. Nuolat atkapstydavo mažai įvertintus talentus ir padėdavo jiems išsiskleisti gražiausiomis spalvomis.

– Ir ką čia reiškia tas žvilgsnis? – paklausė Driu, akimis bėgiodama tarp manęs ir Fionos. – Mano nuojauta dėl muzikanto, kurį stebėjome Gubernatoriaus saloje aną mėnesį, visiškai pasiteisino.

– Brangioji, – neskubėdama prabilo Fiona, – vis dar bandau atsigauti po praeitą savaitės spektaklio apie *vyrą, užmezgusį romaną su delfinu*.

Driu šyptelėjo.

– Na, tas tai buvo... klaida. Bet dėl muzikanto neklydau! Kaip ir dėl tiktokerio, parašiusio tą pramogų parko trilerį. Jo laukia fenomenali sėkmė. O šitas šefas... *Žinau*, kad jis ypatingas. Noriu, kad papasakotų daugiau apie tą vasarą, kai jam suėjo dvidešimt šešeri, – užsiminė apie tai *Eater* straipsnyje, bet labai šykščiai.

– Manai aptikusi aukso vertą istoriją? – susidomėjo Fiona.

– Neabejoju. Tiesa, Klementina?

Abi viltingai į mane sužiuro.

– Aš... tiesą sakant, dar neskaičiau, – prisipažinau, ir Fiona šnipštelėjo man „tsss“ ta tik jai būdinga maniera, kuri jų netrukus gimsiantį vaiką kažkada ateityje per mirksnį pavėrs nuolankiu atgailautoju. Susigėdusi nuleidau galvą.

– O turėtum perskaityti! – pareiškė Driu. – Jis apkeliavo pusę pasaulio, visai kaip tu. Maistas jam neatsiejamas nuo draugų ir prisiminimų. Noriu jo. – Ji nukreipė alkanas akis virtuvės pusėn. – Noriu jo kaip išprotėjusi.

Tas žvilgsnis reiškė tik viena: dabar jos jau nesustabdysi.

Nurijau dar gurksnį gerokai per sauso vyno ir ėmiausi žiūrėti desertų menu. Pietauti kartu mums buvo įprasta – privilegija,

kurią gauni dirbdamas tame pačiame pastate su geriausiomis draugėmis, – bet dažniausiai apsiribodavome Midtaunu, o restoranai Midtaune yra...

Na.

Esu suvalgiusi daugiau sumuštinių ir makaronų su sūriu bei omarais iš maisto furgonėlių, nei norėčiau prisipažinti. Midtaunas vasarą yra pagrindinė turistų traukos vieta, tad iš anksto ner rezervavus rasti vietą papietauti, kuri būtų ne maisto vagonėlis ar Brajanto parko veja, praktiškai neįmanoma.

– Gerai, kai jau jį užverbuosi, norėsiu užduoti keletą klausimų apie desertų pasiūlą, – bedžiau pirštu į pirmą poziciją. – Ką, po velnių, reiškia dekonstruotas citrinų pyragas?

– Oooo, tai vienas iš šefo ypatingųjų, – informavo mus Driu, o Fiona pačiu po meniu iš manęs. – Būtinai jo ragausiu.

– Jei gausime cukrumi apibarstytą citrinos griežinėlių ant krekerio, bent saldžiai pasijuoksiu, – tarė Fiona.

Telefone pasižiūrėjau, kiek valandų.

– Kad ir kas ten būtų, manyčiau, reikia greičiau užsisakyti ir šiaušti atgal. Prižadėjau Rondai grįžti iki pirmos.

– Juk penktadienis! – paprieštaravo Fiona, mojuodama desertų lapu man prieš nosį. – Niekas nedirba vasaros penktadieniais. Ypač leidyboje.

– Na, aš dirbu, – atsakiau.

Ronda Ader buvo mano bosė, rinkodaros ir leidybos vadovė, leidyklos bendrasavininkė. Viena daugiausiai pasiekusių moterų verslo pasaulyje. Turėjo ypatingą talentą: jei užuosdavo bestselerį, sugebėdavo išspausti viską ir paversti jį knyga. O jei jau prakalbome apie talentus, pridūriau, kad Fionai su Driu būtų aiškiau:

– Mano trys autoriai išvyko gastrolių. *Būtinai* atsitiks kas nors neplanuoto.

Driu supratingai linktelėjo.